

ХУМАННОСТ НИ Е НУЖНА

На един или два са призивите в днешно време за прояви на човечина в нашите отношения, в трудния ни и сложен живот. Събития, които преди години оставаха далеч от нашите граници, като че ли не можаха да ни изведат от спокойното ежедневиe. Още помня как в най-буржоазния и най-консервативен град на Франция — Дижон, в деня на преврата в Чили и убийството на президента Алиенде беше организирана публична демонстрация в защита на Чилийската революция. В България възмущението от масовото убийство на хората беше изразено много по-късно и то организирано. Събитията в Румъния неотдавна показаха, че нашето общество е извършвало сериозен път по посока на хуманността и защита на човешките права и достойнства. Убеден съм обаче, че има какво още да се променя, да се усъвършенствува, да се обогатява и затова правя тези предложения за хуманност.

ОЩЕ ЗА ФИЛМА „ДИШАЙ“

Няма да оценявам художествено-творческите постижения на този документален „арестуван“ филм. Задълбочено на характеристика беше вече направена във в. „Дунавска правда“. Ще си позволя обаче да цитирам кратък откъс от статията на Божидар Манов във в. „Народна култура“. „Дишай“ (става дума за филма) — този призив от филма на Юри Жиров и тогава и сега можем да възприемем като страстна човеш-

ка потребност за въздух и истина, за справедливост и гаранции права, за освобождение на мисъл и неограничавана творческа воля“. Като се при съединявам към тези положителни оценки, искам да кажа още нещо, което на мен не ми направи много силно впечатление, и което досега убягва от вниманието на другите. Става дума за мегафон на ръцете на нашите ръководители. Звучи ми грозно, напомня ми нацизма, навявя ми хлад и създава голяма дистанция в човешките отношения. Този случай трябва да накара всички, които искат да говорят с хората, да търсят по-подходящи начини и средства за това.

Съобщението на Министерския съвет в края на телевизионното предаване след филма и настъпилите изменения в живота на нашия град доказва големия принос на този филм независимо от драматичните перипетии, през които минаха неговите създатели. Предложението ми е по-родею именно от тези мотиви. Предлагам филма „Дишай“ да бъде удостоен с голямата награда на Изпълнителния комитет на Общинския народен съвет. Знам колко много колективи и творци са получавали тази награда без да могат да се похвалят с големи обществени резонанси, с високите оценки, които филма „Дишай“ получил. Наградата ще бъде дадена по достойнство, за едно произведение, извикващо у нас чувство за човечност, и будно гражданско съзнание.

Второто ми предложение

се отнася до децата, които смятам, че познавам добре, и техния

ФОНД „ДЕТСТВО“

Идея сама по себе си прекрасна, хуманна, но както много наши идеи, попадаща в тресавището на българската бюрокрация. Не един или два са примерите, когато всички ние декларираме любов и уважение към децата, към младото поколение на България. И в също то време може би най-лошото снабдяване с хранителни продукти е ученическото, най-бедното обезпечаване е в „Учтехпром“, предприемател, което трябва да решава проблемите на интериора. С много нерешени въпроси са детско здравеопазване и масовата физкултура. Иначе българският народ винаги е обичал своето образование, доказателство за което е създаденият неотдавна фонд „Детство“. Два момента в тази борба за детска дейност не са изяснени. Първият е, че този фонд не трябва да се разпределя само за децата сираци, само за тези, които са в социално неравнопосойно положение. Не че имам право да ги лишавам от предимства, като обществото трябва да им осигури, но си мисля за онзи страшен момент в живота на тези човешки създания, които до 15–16 години живеят в резиденция „Витоша“ с плувните басейни, и персийските килими, а когато излязат от там, обществото им предлага квартира на Жилфонд (а често и това не се прави) без еле-

ментарните житейски удобства. Децата от Домовете за деца и юноши не са глезеници на това общество и слава богу, че не са такива. Те трябва да растат при естествени условия на нашия живот, както всички други деца. Така че, средствата с които разполага фонд „Детство“ са достатъчни, за да се заделят от тях и за други учебни заведения, за другите деца, които също имат нужда.

Нека направим проста сметка. Ако работещото 100 000 население на град Русе ежегодно внася от човек само по 5 лв. ще се събира фонд от 500 000 лв. годишно. Той е достатъчен, за да може за няколко години по този път да се решат редица проблеми на русенското образование. Нужно е обаче този фонд да се разпределя не от сегашните действащи органи, които често допускат субективизъм. След като средствата са обществени, би трябвало обществото да изгради свой орган за тази цел, утълномошен и действащ от името на обществото.

По този начин учебните заведения няма повече „да го удрят на просия“, както вече се чуват тези думи. Едно просветно дело, което е сиромашко, дава и сиромашки резултати. Всяко общество, което уважава себе си, мисли за своето бъдеще. Това бъдеще е в нашето училище и повече от всякога сега се нуждае от човечност.

Георги ДОСЕВ